

Macskabagoly

Arra riadtam, hogy valaki kést szegez a torkomnak.

Bár a kolóniába érkezésünk óta – vagyis nagyjából két hónapja – meglehetősen biztonságban alszom, a reflexeim még mindig jól működnek: szempillantás alatt kiütöttem támadóm kezéből a kést, és ugyanazzal a lendülettel hasba rúgtam. Kósza összegörnyedve tántorgott a szobában, és rondákat dörmögött az orra alatt. Mi tagadás, én is dühös voltam. Oaks mama mindkettőnket elevenen megnyúz, ha idegent talál a szobámban. Errefelé úgy vigyáznak a lányokra, mintha a szüzességük volna a világ legnagyobb kincse. Igaz, az én reputációm sose volt valami fényes. Tiszteletlen és makacs vagyok, azt mondják – hogy megváltozzak, ahhoz a fejemet kéne venniük, azt hiszem.

– Ezt jól csináltad – ismerte el Kósza lihegve.

– Mit keresel itt? – sziszegtem bosszúsan.

Éjfél is elmúlt már, a kolónia (az aprócska települést az itteniek valami megmagyarázhatatlan okból Megváltásnak keresztelték) legmélyebb álmát aludta. Az időpont és a durvaság, amivel felébresztett, abszolút rá vallott; Kósza imáda túlfeszíteni a húrt.

– Megint támadnak. Nem hallottad a második harangszót?

A dühöm egyszeriben elpárologott; hát mégsem vizsgáztatni akar. Helyes, gondoltam, itt mindketten idegenek vagyunk, nem haragíthatjuk magunkra a jótevőinket, akiktől ételt kapunk, és fedelet a fejünk fölé. Ami engem illet, az itteniek sose szívleltek (bicskanyitogató-

nak találták a modoromat, és ezt igazán nem vehetem a szemükre), a biztosítékot mégis azzal csaptam ki, amikor egyik este Kószával birkozni kezdtünk Oaks mama udvarában. Micsoda fejmosást kaptam, te jó ég... Attól kezdve mindig éjjel gyakoroltunk, a legnagyobb titokban. Ha edzésben akartunk maradni, valamit mégiscsak ki kellett találnunk, nem igaz?

– Nézzük meg, mi újság!

Kósza elfordult, amíg én magamra kapkodtam a ruhámat, és felcsatoltam a késeimet. Ideérkezésünkkel el akarták kobozni a fegyvereimet, mondván: egy magamfajta kislánynak nem valóak az ilyen veszélyes játékszerek. Pár asszony azóta is suskusol a hátam mögött, megjegyzéseket tesznek az „istentelen” beszédemre és a minősíthetetlen viselkedésemre. Vadembernek tartanak, akinek nem volt gyerek-szobája, de én megmondtam Oaks mamának, hogy a sebhelyeim az enkláve védelméért vívott harcban szereztem. A késeimet nem vehetik el tőlem, csak a holttestemen át! Az iskolában persze hosszú ujjú inget viselek, hogy elrejtsem a karomon húzódó forradásokat; a világegyet se akarok rémálmokat okozni a nebánctvirág lelkű tanítónőnek.

Van elég bajom anélkül is.

Kósza ugyanolyan hangtalanul csusszant ki az ablakon, ahogy az imént érkezett. Ha nem vártam volna annyira a közös edzéseinket, esténként gondosan bereteszeltem volna az ablakot, csakhogy az utóbbi időben ezek a titkos kiruccanások tartották bennem a lelket. Átlendültem a fal mellett bólogató vén tölgyfa ágára, aztán lehoppantam a porba. Kósza gyorsan körbepillantott. A kolónia kihalt volt és néma, az ablakok sötétek.

Kellemesen meleg éjszaka volt, a hold ezüstös fényt árasztott a házakra. Szerettem a csupasz földön, a homokban járni, azt különösen imádtam, amikor a fű csiklandozta a meztelen talpamat. Odalent a föld alatt csak sziklák voltak, meg mállott betontömbök. Az alagutat éjjel-nappal kísérteties zajok töltötték be, moraj, reccsenések, olykor egy-egy vadállat panaszos nyöszörgése. Nem vágyom vissza, nem én – legalábbis ezt hajtogattam magamban, amikor elkapott a honvágy.

Az itteni házak kőből épültek, a települést kerítő palánkfalon belül több tucat fehérre meszelt, takaros porta állt elszórva, festői összevisz-szaságban. A férfiak és a nők errefelé más-más munkát végeztek. Én egykor vadász voltam, de az itteniek hallani sem akartak arról, hogy efféle „lányhoz nem illő” foglalkozást űzzek. Az enklávében senkit sem érdekelt, lány vagyok-e vagy fiú, csak a képességek meg az akarat számított. Bár a vadászat eleinte nálunk is a férfiak dolga volt, a nők generációk hosszú sora alatt bebizonyították, hogy nemcsak a házi-munkához és az utódneveléshez értenek; ha a szükség úgy hozza, félelmet nem ismerő, kíméletlen fegyverforgatók is tudnak lenni. Tény, hogy mire megszülettem, a nemek közel egyforma arányban vették ki a részüket a közösség védelméből.

Ami az itteni fiatalokat illeti, hogy is mondjam... Fene jó dolguk van a vakarcsocknak; hálásak lehetnének a hosszú és felhőtlen gyermekévékért. A szülők (mert ők ismerik a szüleiket, sőt egy fedél alatt laknak velük) a széltől is óvják őket. Fegyvert akkor se adnának a kezükbe, ha az ellenség a falakat ostromolná, mert a harc a felnőttek dolga. Én odahaza már felnőttnek számítottam, a közösség teljes jogú tagjának, akinek az a feladata, hogy nap mint nap vásárra vigye a bőrét a társai biztonságáért, úgyhogy nehezemre esett a gondtalan kiskölyköt játszani, akinek a védelméről mások gondoskodnak. A kolóniát körbevevő palánkfalat kővel és földsánccal erősítették meg, a tetején kanyargó gyilokjáróról remek kilátás nyílt a környező mezőkre és az azon túl sötétlő erdőre. A vaslemezekkel erősített kapuzárnyak meggyőzően vaskosak voltak, a falat ötven-hatvan lépésenként fából ácsolt őrtornyok tagolták, masszív alakjuk kevélyen magasodott a vidék fölé. A helyiek rettentő büszkék voltak a városukat körülvevő erősítésre, mintha az a világ minden gonoszságától meg tudná védeni őket. Bár igazuk lenne, gondoltam, csakhogy én már nem hiszek a csodákban. Kósza néhány nappal a megérkezésünk után őrszolgálatra jelentkezett, de a kolónia előljárója – a férfi a mi mércénkkel mérve igazi vénségnek számított; nálunk, a föld alatt a húszat se sokan érik meg – egyszóval az előljáró azt sem engedte, hogy felmásszunk a gyi-

lokjáróra, és alaposan körbenézzünk. Eleinte sokat kérdezősködtem: tudni akartam, hogy a korcsok milyen gyakran támadnak a településre, és az itteniek észrevettek-e az utóbbi időben valami változást a viselkedésükben, de akárkihez fordultam, mindig ugyanazt a választ kaptam: ne üssem az orrom a felnőttek dolgába. Talán nem kapok elég leckét az iskolában, hogy azzal töltssem az unalmas óráimat? De-hogynem kaptam... A mindennapi számtan- és olvasásórák után a tanítónő a régi idők történeteivel traktált bennünket, meg más unalmas és tökéletesen fölösleges dolgokkal, amiknek a túlélésért folytatott küzdelemben semmi hasznát sem vehettük.

Hogyan ülhettem volna nyugodtan a fenekemen? Ha valaki jó kenyeret süt, fölösleges bevezetni a kosárfonás rejtelmébe. Mindenki csinálja azt, amihez ért, és ne pazarolja az időt egy második vagy harmadik foglalkozás elsajátítására. Az itteniek azonban máshogy gondolták a dolgot, és – amint ezt a saját bőrömön tapasztalhattam – lázadónak lenni sehol sem hálás szerep. Úgy tűnt, ismét magányra ítéltem magam.

Kósza nyomában végigcsontam a házak között. A kutyás portákat széles ívben elkerültük, mert nem akartuk, hogy az ölebek felverjék a kolóniát a csaholásukkal. Eleinte furcsának találtam, hogy az emberek errefelé nem tenyész- vagy vágóállatnak, hanem társnak tartják a négylábúakat. Emlékszem, milyen arccal bámult rám Oaks mama, amikor megkérdeztem tőle, mikor akarja levágni a szőrös, kövér döngöt, ami naphosszat a konyhában heverészik egy kosárban. Annyira megijedt, hogy a kosarat átcipelte a saját szobájába, és ettől fogva árgus szemekkel figyelt, nehogy egy óvatlan pillanatban nyársra húzzam a kis kedvencét.

– Érzem a szagukat – motyogta Kósza.

Fölemeltem a fejem, és beleszimatoltam a levegőbe. Aki egyszer életében találkozott korcsokkal – vagy *mutánsokkal*, ahogy a felszínen nevezték őket –, az sosem felejt el őket: nyúlánk, torz alakjukat hullaszag lengi körbe, jellegzetesen csípős, édeskés-avas bűz. Régen állítólag ők is emberek voltak, akárcsak mi. Aztán elszabadult a pokol.

Sokan meghaltak, mások... megváltoztak. A halottak jártak jól, mondogatta Edmund, de Oaks mama ilyenkor egy szemrehányó pillantással belefojtotta a szót a férjébe. Azt mondta, hogy mindenkinek joga van az élethez. Oaks mama menthetetlen idealista volt – ezt a szót az iskolában tanultam –, de hát ő tizedannyi rémséget se élt át, mint én.

Megálltunk az egyik őrtorony tövében, és hegyeztük a fülünket.

Ha állna odakint a bál, arról tudnánk; a helyiek fegyverei észvesztő hangosan durrognak, szerintem a hegyeken túl is hallani lehet őket. A toronyban megmozdult egy árnyék, és Hosszúpuska ismerős alakját pillantottam meg. Ő volt az egyetlen, aki komolyan vett a kolóniában, és nem zavart el, ha a kérdéseimmel ostromoltam. Ez ismeretlen, új világ számomra, és bennem rettenetes tudásvágy dolgozott: érteni akartam, hogyan mennek errefelé a dolgok. Hosszúpuska kevés beszédű, zárkózott ember léteire türelmesen tanítgatott az ismeretlen szavakra és szokásokra, még imádott puskáját is a kezembe adta. Megilletődötten szorongattam az ütött-kopott fegyvert, amit némi szentimentalizmussal és makacs következetességgel Öreglánynak becézett. Hosszúpuska sosem mondta nekem, hogy „asszonynak a tűzhely mellett a helye”, vagy „hosszú haj rövid ész”, amivel az iskolában csúfoltak. Tény, hogy nem viselkedtem úgy, mint a többi gyerek. Oaks mama eleget hallgatott miattam a tanítónőtől és az itteni asszonyoktól, akik úgy gondolták, hogy rövidebb pórázra kellene fognia, különben *elkanászodom* – bármit jelentsen is ez.

Felosontunk a létrán, és csatlakoztunk Hosszúpuskához, aki kurta biccentéssel nyugtázta az érkezésünket. Egy pillanatra attól félttem, hogy hazazavar, de nem tette. Jó lett volna a gyilokjáróról körbenézni, ám nem akartam Hosszúpuskát bajba keverni, úgyhogy visszahúzódtam a toronytető árnyékába, és onnan pislogtam az erdőszél sötéten hullámzó vonalára. Bárcsak lenne puskám, gondoltam – igaz, mire mennék vele? Hiszen lőni sem tudok, és ahogy az őroket elnézem, ezektől sose fogok megtanulni. Gyerek vagyok, ráadásul... lány. *Pfh.*

– Hát ti – dünnyögte Hosszúpuska, és kibiztosította a fegyverét – sose alusztok?

– Segíteni akarunk – jelentette ki Kósza. – Maguk miért nem engedik, hogy segítsünk?

Nem akartam fölösleges vitát, ezért az erdő felé böktem.

– Hányan vannak?

– Egy tucatot, legföljebb. Az árnyékban ólálkodnak, nem jönnek közel.

Ezen elgondolkodtam.

– Ki akarnak csinálni?

– Nem ettünk meszet – rázta a fejét a férfi. – Az erdőben azt tesznek, amit akarnak. Ha megéheznek, úgylis támadni fognak. Mi meg egyesével leszedjük őket, mint mindig.

Úgy legyen, gondoltam, csakhogy én nem bíztam ennyire a falak erejében. Odahaza nekünk is voltak barikádjaink, de a vezetőink a „jobb megelőzni, mint orvosolni” elvet vallották, úgyhogy mi, vadászok, rendszeresen jártuk a környéket, és irtottuk a korcsokat, nehogy elszemtelenedjenek. Csakhogy a korcsok nemcsak a föld alatti járatokban hemzsegték, hanem a felszín hegyeiben és erdeiben is. Egyre többen voltak, és – ha csak az utóbbi néhány hét támadásait vesszük alapul – egyre agresszívabban viselkedtek. Eszembe jutott a szomszéd enklávé, Nassau, amelynek a lakói borzalmas sorsra jutottak; egy ideje gyanítottuk, hogy baj történt velük, és a vadászok vezetője engem meg a társamat küldött felderítőnek. A pusztítás képei egy életre beleégtek az agyamba. A korcsok senkit sem hagytak életben. Belegondolni se mertem, mi volna, ha egyszer Megváltásra támadnának; erre felé a népek hosszú emberöltők óta bőségben és biztonságban éltek, a többség sosem fogott fegyvert a kezébe. Több örök volt, mint nekünk valaha, de a legtöbb nem értett a vadászathoz – olyan sokan voltak, hogy megoszthatták a munkát –, és ez meglátszott az állóképességükön meg a reflexeiken.

Nem messze tőlünk, a falon eldőrdült egy puska, és néhány másodperccel később fémes kondulás hallatszott: minden toronyban lógott egy-egy aprócska harang, ezzel jeleztek egymásnak az örök. Egy rövidet kondult, amiből arra következtettem, hogy egy korcsot

sikerült leteríteniük. A két hosszú harangszó rohamot jelentett, vagyis egy nagyobb korcscsapat támadását; szerencsére ezt ritkán hallottam.

– Hány jelzés van? – pillantottam Hosszúpuskára.

– Egy tucat – felelte a férfi. – A régi katonai morzekódot használjuk – magyarázta, miközben célzásra emelte a fegyverét. – A rövid és hosszú jelek adják ki az ábécét.

Mielőtt tovább kérdezősködhettem volna, valami megmozdult odalent a magas fűben. Két korcs ügetett a fal felé. Hosszúpuska egyetlen jól irányzott lövéssel leterítette az elsőt. Ilyen távolságból a korcsok nem sok veszélyt jelentenek, de ha felkapaszkodnának a falon, és közelharcra kerülne sor... Megváltás védőinek esélyük se lenne.

Legnagyobb meglepetésemre a másik korcs megtorpant halott társa mellett, és mintha egyenesen ránk nézett volna. Hátborzongató, fájdalmas üvöltésébe belezengett a völgy. Hosszúpuska keze megállt a ravasz fölött, pedig a korcs közel volt, és a holdvilágos éjszakában könnyű célpontot nyújtott. Dülledő szeme megcsillant az ezüstös fényben. Éhes volt és dühös, de mintha lett volna a tekintetében valami más is...

Megráztam magam, és elhessegettem a baljós érzést.

– A pokolba veled! – mormolta Hosszúpuska, és meghúzta a ravaszt.

A korcs holtan fordult a társa mellé. Hosszúpuska megragadta a harangkötelet, és egy rövidet kongatott, majd némi szünet után még egyet; az emberek megszokták az éjjeli csinnadrattát, úgyhogy nyugodtan aludtak tovább. Az információ az öröknek szólt: így jelezték egymásnak, hány hullát kell összegyűjtenie a hajnali őrjáratnak. Elásni őket veszélyes móka lett volna, ehelyett az erdő szélére talicskálták a tetemeket, és ledobálták a fák tövébe. Ez két szempontból is előnyös volt: egyrészt minimálisra csökkentették a fertőzésveszélyt – az enklávéban, ahol születtem, mindennél fontosabb volt a higiénia, úgyhogy pontosan értettem, miért kezdenek az örök minden áldott napot hullaszállítással –, másrészt az itteni népeknek így nem kellett végignézniük, ahogy a kiéhezett vadak pórul járt társaik tetemét marcangolják.

Bár égett bennem a vágy, hogy fegyvert fogjak, a gyilokjárón nem sok hasznát vettem volna a késeimnek. Kósza még nálam is rosszabbul viselte a tétlenséget. Ebben hasonlítunk, gondoltam; kétszer álltunk sorba, amikor a büszkeséget és a kalandvágyat osztogatták. Csakhogy a magunkfajtának itt nem terem babér; Megváltásban azt kériktőlünk, hogy felejtjük el a múltunkat, és legyünk megint gyerekek.

Próbáltam én, becsszóra, de nem ment.

Hol itt, hol ott hangzott fel a puskaropogás, az őnök tüzeltek és kongatták a harangot, aztán hirtelen csönd lett. Néhány perc után újra rákezdtek a tücsök és a madarak. Ebből tudtuk, hogy a korcsok visszavonulót fújtak, és behúzódtak az erdő sűrűjébe.

– Ez milyen madár? – kérdeztem Hosszúpuskát.

– Macskabagoly – felelte a férfi. – Ilyentájt röpködnek ki a mezőre, denevérekre meg cickányokra vadászni.

A madár után néztem, és irigyeltem a szabadságáért.

– Hazamegyünk – sóhajtottam lehangoltan –, nehogy megüsd a bokád miattunk.

– Helyes. – Hosszúpuska biccentett, de a világ minden kincséért le nem vette volna a szemét az erdőszéli fákról.

Kósza kettesével szedte a meredek fokokat, és puha ugrással landolt a létra tövében. Minden lehetőséget megragadtunk a testedzésre, mert tudtuk, hogy a béke nem tarthat örökké. A kazamatákban töltött évek alatt megtanultam, hogy csak magamra számíthatok. Kósza egyik bandaháborúból a másikba csöppent, úgyhogy ő is ismerte az élet durvább oldalát.

Miután megérkeztünk Megváltásba, más-más családokhoz szállásoltak el bennünket: Kósza a kovácshoz került, és a szállásért, ellátásért cserébe elvárták, hogy segítsen a mesternek. Jobb helyet keresve sem találhatott volna a kormos, füstszagú műhelyénél, ahol elsajátította a fegyverkészítés csinját-bínját. Tegan hetekig seblázban hevert, s amikor végül lábra tudott állni, Tuttle doktor úgy döntött, hogy magánál tartja a kencék és pirulák világában meglepő otthonossággal mozgó lányt. Én éjjel-nappal Tegan betegágya mellett virrasztottam,

amíg az orvos meg nem elégelte a dolgot; kijelentette, hogy vége a lustálkodásnak, és másnaptól iskolába kell járnom. Mostanában Tegan is elbiceg velem reggelente, de nincs sok időnk beszélgetni, mert tanítás után egyenesen haza kell sietnie, hogy segítsen rendben tartani az orvos eszközeit, és gyógynövényekből mindenféle főzeteket kotyvaszson. Ami Fakót illeti, őt Mr. Jensen vette magához, és most az istálló-mesternek segít gondozni a robosztus, izmos négylábúakat – Hosszúpuska ponyvás kocsiját is ilyenek húzzák.

Négyünk közül egyedül én maradtam Edmund és Oaks mama házában. Oaks mama varrónőt akar faragni belőlem, és abban a tévhitben él, hogy remek érzékem van a ruhakészítéshez; órákon át szöszmötölök a tűvel meg a cérnával, pedig legszívesebben sutba vágnám az egészet – vadász vagyok, nem rabszolga! Aztán lenyelem a dühömet, morcosan böködöm a vásznat, és közben rettentően sajnálom magam. (Néha azt is kell, nem igaz?) Rettentően hiányoznak a barátaim. Sokszor gondolok vágódva a kis házra a folyóparton, ahol azt csináltuk, amit akartunk, és senki se parancsolt nekünk.

Kósza meg én, mintha összebeszéltünk volna, a titkos búvóhelyünk felé vettük az irányt, nem pedig hazafelé, ahogy azt Hosszúpuskának ígértük. A falon kívülre nem mehettünk kísérő nélkül, de volt egy befejezetlen, romos ház a település északi végében. A falai álltak, ám a tetőre már nem került zsindegy, a napszitta, szúvas gerendák szomorú csontvázként meredtek az égre.

Egy fiatal pár akart ideköltözni, de a lányt az esküvő előtt elvitte valami fertőzés. A fiú a fájdalomtól félőrülten, fegyver nélkül rohant ki a vadonba. Soha többé nem látták. Szegény kölyök, csóválta a fejét Oaks mama, nem bírta elviselni a veszteséget. Az a fiú biztosan meghibbant, gondoltam magamban. Én – hál' az égnek – sose tudnék olyan szerelmes lenni, hogy az érzések felülírják a túlélési ösztönömet. Akárhogy is, a tragédiának köszönhetően Kószának és nekem volt egy tökéletes búvóhelyünk, ahol nyugodtan edzhettünk.

– Utálnak minket – dűnnyögte Kósza, miután bevettük magunkat a romos falak közé.

– A lelkünket kitehetjük, akkor is idegenek maradunk.

Mit felelhettem volna? Annyi kiontott vért láttunk, és olyan borzalmakat éltünk át, amiknek a pusztá gondolatától is kirázná az ittenieket a hideg. Resteltem magam a hálátlanságomért, de néha úgy éreztem, hogy ők a gyerekek, nem mi.

A romos házat mindenki elkerülte, mondván, hogy kísértetek lakják. Ezért sem költözött ide senki. Én akkor hallottam életemben először szellemekről meg bolygó lelkekről, amikor Hosszúpuska mesélt nekem néhány dolgot az itteni hitvilágról. A testükből kilakoltatott, s az arra járó gyanútlanokat foglalkozásszerűen riogató lelkek gondolata először megmosolyogtatott, de aztán eszembe jutott egykori tanítóm és kiképzőm, Selyem, akinek néha – jellemzően vészhelyzetekben és kritikus pillanatokban – hallani szoktam a hangját a fejemben, méghozzá olyan tisztán és érthetően, mintha ott állna mellettem. Megkérdeztem Hosszúpuskát, hogy a szellemek embereket is szoktak-e kísérteni, vagy csak a romos házakat szeretik, de ő azt felelte, hogy szerinte badarság az egész, és ha vallási témájú kérdéseim vannak, akkor nem ő az én emberem. Nem egészen értettem, mire céloz – igazából a „vallás” szó mibenlétével sem voltam tisztában –, úgyhogy nem faggattam tovább. Amióta otthagytam a föld alatti világot, rengeteg új dolgot tanultam, de minden megválaszolt kérdés tucatnyi újabbat vetett fel. Igyekeztem úgy tenni, mint aki mindent ért, amit meg nem, az nem zavarja – ez stratégiának jó volt, csak épp nem mindig kivitelezhető.

– Ellóghatnánk – vetette fel Kósza.

A sötétben a varrástól elgyötört ujjaimat tapogattam.

– Jó, de hová?

Alig néhány hónapot töltöttünk a vadonban, és az sem volt sétagalopp. Ráadásul akkor négyen voltunk. Tegan a világ minden kincséért sem hagyná itt Megváltást, ebben biztos voltam. Fakó meg... úgy látam, szívesen tesz-vesz az állatok körül, és nem hiányzik neki a nomád élet. Hetek óta nem beszéltem vele – és ez volt a boldogtalanságom másik oka. Néha megpróbáltam elkapni egy szóra, de az iskolában

messze elkerült, a lovász pedig hirtelen haragú, harsány ember volt, aki nem szerette a hívatlan vendégeket.

– Ne lábatlankodj itt! – ripakodott rám, ha meglátott az istálló körül. – A fiúnak sok dolga van, nem ér rá fecsegni.

Kósza rám pillantott.

– Biztosan vannak más falvak is, tovább északnak.

– És ha nincsenek?

Hallgattunk. A csönd súlyosan ülte meg az elhagyott házat.

Út közben több település romjait is láttuk, de a városok lakói mind meghaltak, vagy elmenekültek. Hosszúpuska volt az egyetlen élő ember, akivel a vadonban talákoztunk. Még ha rosszul is megy a sorunk a kolóniában, egyelőre nincs más választásunk, mint várni: idővel mi is bekerülünk a felnőttek közé, és beleszólhatunk a város ügyeibe. A tapasztalat, különösen nehéz időkben, nem arányos az évek számával – ezt az itteniek is tudhatnák. De nem tudják, gondoltam sóhajtva, és ezen egyikünk sem változtathat.

– Na, elég ebből – csapta össze a kezét Kósza. Talpra ugrott, és tett két nagy, laza karkörzést. – Kezdjük!

Nem kellett kétszer mondania; jól esett kirázódni a tehetetlen melankóliából, ami már-már magába szippantott, mint valami döglletes mocsár. Kósza nem hagyta, hogy elfelejtsem, ki vagyok és hogy honnan jöttem. Oaks mama azt szerette volna, ha beállok a sorba, és úgy viselkedem, mint a többi lány a kolóniában. Sokszor magyarázta nekem, mit várnak egy „magára valamit adó, rendes” lánytól. Hosszú ujjú blúzt varrt nekem, hogy elrejtsem a sebhelyeimet, és a hajamat copfba fonta. A ruhákat utáltam, de a fonat legalább az edzéseken bevált.

Kósza támadott először. Kivédtem az ütést. A sötétben is láttam a vigyorát, amikor az öklöm a mellkasába talált. Hagyta, hogy behúzzak neki párat, és csak akkor pörgette fel a tempót, amikor eléggé bemelegedtek az izmaid. Ütöttünk és védtünk, amíg ki nem fogytunk a szuszából. Tucatnyi kék foltot és horzsolást sikerült beszereznem a jelenlegi – eredetileg is tekintélyes – gyűjteményem mellé, úgyhogy

most az egyszer hálás lehettem Oaks mamának a szemérmes, nyakig zárt gönceimért. Legalább nem kell holnap magyarázkodnom az iskolában.

– Jól vagy, galambom?

Nem voltam jól. Hiányzott Fakó, gyűlöltem az iskolát, és rettentő rosszul esett, hogy nem csinálhatom azt, amiben jó vagyok. Dicséretre és elfogadásra lett volna szükségem, ehelyett (én legalábbis úgy éreztem) mindenütt lesajnáló fintorokat és elutasítást kapok. Mintha vizsgatlni akart volna, Kósza fölemelte az államát, és odahajolt hozzám. Meg akart csókolni, de én egy ingerült horkantással ellöktem magamtól. Engem csak az edzés érdekelt, ő viszont szentül hitte, hogy egy nap sikerül megpuhítania. Minden alkalommal bepróbálkozott, és én minden alkalommal visszautasítottam, mégse adta fel.

– Az iskolában találkozunk – dűnnyögtem némi lelkifurdalással.

Kilestem az ajtón, és megállapítottam, hogy tiszta a levegő. Aztán Oaksék háza felé vettem az irányt. A szobámba visszamászni sokkal nehezebb feladat volt, mint kiszökni onnan; óvatosan végig kellett kúsznom az ágon, aztán átlendülni az ablakpárkányra. Nem volt messze, de ha elvétem, nehezen fogom tudni elmagyarázni Oaks mamának, hogy mit keresek éjnek évadján az udvaron, a régi vadásznadrágomban és meglehetősen zilált frizurával, tele friss, kék-zöld zúzódásokkal. Szerencsére sikerült bemásznom anélkül, hogy fellármáztam volna a házat. Egyszer, hetekkel ezelőtt Oaks mama meglepett egy kevésbé sikeres hazatérésem után; szerencsére már ágyban voltam, amikor rám nyitotta az ajtót. Hirtelenjében nem jutott jobb hazugság az eszembe, mint hogy rosszat álmodtam, mire ő *szegény báránycám!* felkiáltással dús keblére vont, és úgy szorongatott, hogy majd' megfulladtam. Fura érzés volt; zavartan és sután túrtem, hogy ringasson és réges-régi gyerekdalocskákat dúdoljon nekem. Ezen az éjszakán még sokáig hánykolódtam az ágyamban, és a barátaimra gondoltam, akiket sosem fogok viszontlátni, Kőre és Gyűszűre... Amikor száműztek, ők is beálltak a gúnyolódók közé. Úgy tűnt, mindenki bűnösnek tart – állítólag tiltott kincseket tartottam magamnál, amivel veszélyt hoztam

a többiekre. Bár az igaztalan vád a mai napig fáj, mégis hiányzik Selyem, és Sodrony is, a vezetőnk jobbkeze, meg persze a „26-os” névre hallgató vakarc, aki mindig felnézett rám. Lázálmomban Selyem azt mondta nekem, hogy az enkláve elesett, és mindenki meghalt – hogy mindez igaz-e vagy sem, talán sosem fogom megtudni. Amikor elüldöztek, Fakón kívül senkim se maradt. Most úgy tűnik, őt is elveszítem. Eszembe jutott a halott társa fölött gyászoló korcs, odakint a fal előtt. Forgolódtam, sóhajtoztam; félálomban sötét és nyomasztó képeket vizionáltam a múltból.

Vagy álom volt? Túlságosan hasonlított a valósághoz.

Akárhogy is; sötét volt és hideg.

...rémes bűz facsarta az orromat. Az elhagyott autó jutott eszembe, ahol körbezártak a korcsok; ott éreztem ezt a szagot. Fakó a karomra tette a kezét, és intett, hogy a fal mellett osonjunk tovább. Gyánúsán nagy volt a csönd.

Felkapaszkodtunk a vértől izmos torlaszra. Egyetlen őrrrel sem találkoztunk. A településen korcsok őgyelegtek. Azokhoz a példányokhoz képest, amikkel út közben találkoztunk, kövérek és jól tápláltak voltak. A gyomromba jeges félelem kúszott. Meredten bámultam a szanaszét heverő, megcsonkított hullákra; amit ott láttam, azt nem felejttem el, amíg élek.

Már nem volt kit megmenteni; ha maradunk, azzal legföljebb annyit érhetünk el, hogy kettővel gyarapítjuk az áldozatok számát. Nassauban akartunk megpihenni, és némi ételmet venni magunkhoz a négynapos útra. A kölyökre gondoltam, akit a vezetőnk megöletett. Szédültem, a mellkasomban mintha egy felbolydult méhkas zsongott volna. Fakó fejével a torlasz felé bökött, amerről jöttünk. Igen, gondoltam, ideje indulnunk.

Amikor biztos távolságba értünk, Fakó elé vágtam és – fáradtság ide, fáradtság oda – futni kezdtem. Csak rohantam, rohantam, mint egy eszement, túl akartam sprintelni a félelmet, a rettegést – és ha mi leszünk a következők? A lábam hangosan csattogott a földön.

Nassaut váratlanul rohanták le. Nem volt idejük felkészülni. Lelki szemimmel láttam a sarokba húzódó, arcukat eltakaró gyerekeket, és hallottam a nemzőik halálsikolyát. A vadászaik nem álltak a helyzet magaslatán.

Velünk ez nem fordulhat elő. Nem hibázhatunk! Haza kell mennünk és figyelmeztetni az otthoniakat...

Egyszer csak megnyílt alattam a föld, zuhanni kezdtem. Sikítani akartam, de nem jött ki hang a torkomon. Aztán elkaptott egy örvény, és elsötétült minden.

Otthon találtam magam, az enklávében. De nem volt benne köszönet.

...gyűlölködő arcokat láttam magam körül, az emberek tekintetében harag és megvetés ült. Szitokszavak repültek felém, valaki leköpött. Emelt fejjel lépkedtem közöttük, nem néztem se jobbra, se balra. Fakó a torlasznál várt rám. Némán álltunk, miközben a vadászok átnézték a holminkat. Az egyikük hozzám vágta a hátizsákomat, én elkaptam. Olyan közel lépett, hogy az orrunk majdnem összeért.

– Szégyent hoztál ránk – sziszegte. – Pusztulj innét!

Nem válaszoltam. Mint reggelenként mindig, Fakó meg én átmásztunk a torlaszon, és nekivágtunk a sötét alagútnak. Csakhogy most nem a szokásos őrrjáratra mentünk, és a nap végén nem várt minket a biztonságos, meleg otthon. Nem néztem, merre visz a lábam; csak mentem vakon, némán. Egyre jobban szaporáztam a lépteimet, végül már futottam, sőt: rohantam, mint akit a pokol összes démona üldöz.

Addig futottam, amíg a szúrás az oldalamban elnyomta a kínzó fájdalmat, ami a szívemet mardosta.

– Lassíts, hé! – Fakó megragadott hátulról, és megrázott.

– Nem éljük túl, ha így folytatod...

Újabb kép bukkant elő a múltból; egy másik emlékezetes pillanat. Magam mögött hagytam az otthonomat, és egy ismeretlen, ellenséges

világban találtam magam. A fájdalom és a szégyen helyett ezúttal a félelemmel kellett megbirkóznom.

...karnyújtásnyira tőlem Fakó alakja derengett a fülhomályban.

– Előre megyek – suttopta.

Nem vitatkoztam vele, de eltökéltem, hogy szorosan a nyomában maradok. Mászni kezdtünk fölfelé. Az akna keskeny volt és magas, akár egy kürtő, a foghíjas fémlétrán meg-megcsúszott a kezem. Vigyáznom kellett, nehogy lezuhanjak, és miszlikbe törjem magam a gödör alján. Összeszorítottam a fogam, és kapaszkodtam tovább.

– Mi az?

– Tarts ki! Mindjárt ott vagyunk. – Hosszan matatott az akna-fedélen, majd éles csikorgást hallottam, ahogy a fémlemez a követ súrolta. Ahogy kimászott, a nyomában különös fény árasztotta el az aknát. Még sosem láttam hasonlót. Ezüstös volt és tiszta, akár egy forrás vize. Fakó a kezét nyújtotta, és segített kikapaszkodni a gödörből. Körbenéztem, és a lélegzetem is elállt. Ekkor jártam először a fenti világban.

Itt minden olyan... hatalmas volt; az ég, a hegyek, és én rettentő kicsinek éreztem magam. A fejem fölött éles fénypontok szikráztak. Reszkettem, mint a nyárfalevél; legszívesebben összekuporodtam volna, és eltakartam volna a szemem. A látvány sokkolt, letaglózott; egy időre levegőt venni is elfelejtettem.

– Nyugi! – mormolta Fakó. – A földet nézd. Nem lesz semmi baj...

Aztán reggel lett, és én felriadtam múltidéző álmomból. Másnaposan sajgott a fejem. Hja, mindennek ára van: nappal rettentő koncentrált és összeszedett tudok lenni – én vagyok a vadászok gyöngye, a két lábon járó önfegyelem –, ám éjszakánként elszabadulnak a félelmeim, és én nem tudok úrrá lenni rajtuk. Egyszerűen nem megy.

Kikászálódtam az ágyból, hideg vizet locsoltam az arcomra, aztán felöltöztem. Letrappoltam a lépcsőn, és közben azon füstölögtem, hogy megint iskolába kell mennem. Egy újabb elvesztegetett nap...

A tanítónő persze föl lenne háborodva, ha elmondanám neki a véleményemet. Az ittenieknek tizenhat éves korukig kötelező az iskola, azután mindenki maga dönti el, akar-e tanulni, vagy sem. Hát, én egy perccel se járok tovább, mint ameddig muszáj; ha máshogy nem megy, inkább egész nap szabok-varrok. Még a házimunkában is segíték Oaks mamának.

Néha arra gondolok, hogy jobb volt nekem a föld alatt.